

Det er klart, at det er meget nemt, når det er nye byområder, der skal bygges. Det er straks sværere, når det er i de gamle områder, fordi vi ikke har det sådan som andre steder i Europa, hvor man river huse ned, selv om vi ved Gud i himlen godt kunne tænke os en gang imellem at rive et par huse ned hist og pist; det gør vi ikke i Danmark.

Men det, vi så må i de områder, som er så polariserede, som hr. Villy Søvndal var inde på, er at spørge: Hvordan kan vi styrke beboersammensætningen på anden vis? Her tror vi altså, må jeg sige til hr. John Vinther, at giver man folk nogle muligheder for at være med til at bestemme noget mere i deres bolig, føler de også et større ansvar – ikke bare for deres egen lejlighed, men også for det, der sker uden for deres lejlighed. Den udvidede råderet handler altså ikke om, at man fuldstændig udvisker ejerskabsformer – hverken økonomisk eller juridisk for den sags skyld – men om, at den oplevelse, man har, når man ejer sin bolig, skulle også gerne udvikles, selv om man lejer sin bolig. Her hører jeg tit og ofte, at mange, der bor i den almene sektor, faktisk meget gerne vil bo der, men synes, det er brandhamrende irriterende, at de skal vente med at få etableret et køkken i den farve, de nu gerne vil have, indtil hele ejendommen også gerne vil have et køkken i den farve.

Det, der ligger i det, er altså, at man faktisk godt kan give folk nogle flere muligheder i deres bolig. Man kan f.eks., når man bygger almene boliger, sige: Vi kan aflevere råhuset til beboerne, og så kan beboerne selv være med til at bestemme, hvordan det skal færdiggøres, og dermed udvikle den bevidsthed, den ansvarlighed, man har, når man enten bor i andelsbolig eller ejerbolig. Men når der er tale om den gamle boligmasse, er det et meget svært spørgsmål, og det er det, vi også gerne vil have afdækket i et udvalg.

Så var flere ordførere inde på mål og midler, og her vil jeg for god ordens skyld sige, at en god bypolitik handler ikke kun om flere penge; det handler selvfølgelig også om penge, men det handler ikke kun om flere penge. Det handler også om, på hvilken måde vi tænker, når vi bygger og planlægger, og det hvad enten der er tale om private eller offentlige bygherrer.

Og hvis jeg sådan helt konkret skal angive, hvad der ligger i denne plan, så ligger der 2 mia. kr. Det er byfornyelse. Det er sådan set ikke nye penge. Så ligger der samlet set 250

mio. kr., som primært i hvert fald for de 150 mio. kr.s vedkommende er målrettet til svage grupper, fordi de grupper også optager regeringen meget.

Derudover bygges der jo i dette land for ikke så lidt. Der bygges faktisk for 109 mia. kr. om året. Det er så private bygherrer. Det er erhvervsbyggeri, det er parcelhusbyggeri osv., men det gør jo ikke noget, at der også hos de bygherrer tænkes smuk arkitektur, gode sammenhænge, muligheden for fællesskaber og jo altså tænkes med afsæt på, hvordan denne by kommer til at se ud, hvis vi gør sådan og sådan.

Så det er både noget med penge, det er noget med handlemuligheder, og det er noget med, hvad der sker imellem ørerne på de forskellige aktører, for det er faktisk det, der flytter verden.

Der er jo ikke noget byggestop, er jeg nødt til at sige til hr. Frank Aaen. Det er der ikke. Der er i den næste finanslov 6.000 almene boliger, og der er omkring 5 mia. kr., som kommunerne kan bygge for. Der har været et byggestop op til 1. januar, men det er der jo ikke mere. Kommunerne kan få tilsagn, hvis de sætter noget i gang.

Der er ingen tvivl i mit sind om, at det at koordinere er en meget væsentlig del af en mulighed for at få en god bypolitik, og koordinering er ikke bare et spørgsmål om, hvordan de enkelte ministre koordinerer tingene. Vi har valgt i regeringen ikke at udpege en superminister – det er til hr. Villy Søvndal – men at udpege en byminister, der har et regeringsudvalg, hvor vi drøfter tingene, og hvor vi søger og prioriterer så mange ting ind i en bypolitisk sammenhæng.

Det er også noget af det, som jeg meget vil håbe på at de kommuner, der nu har meldt ind, at de gerne vil være med til de kommunale byudvalg, også tænker. Det er i hvert fald det, de har givet udtryk for. Det er en stærkere bevidsthed om, at byfællesskab er noget meget afgørende for folks tryghed, folks oplevelse af, at man både har noget, der er privat, og har noget, der er i et fællesskab. Det er sådan set det, hele denne operation går ud på.

Så stillede hr. Villy Søvndal mig et konkret spørgsmål om udkantområder. Der er jo ikke i denne perspektiv- og handlingsplan på nogen måde taget stilling til store og små byers betydning i forhold til hinanden. Jeg har været meget og regeringen har været meget bevidst om, at byer ikke kun er store byer. Det er også små byer. Små byer skal også have opmærksomhed.